

Академија уметности

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена

(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место рубрике не могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију: 28. април 2016. године, Наставно уметничко научно веће Академије уметности Универзитета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>др Ира Проданов Крајишник, ванредни професор, 19. мај 2011., музикологија, Академија уметности у Новом Саду; др Маријана Кокановић Марковић, доцент, музикологија, 28. март 2013., Академија уметности у Новом Саду; др Весна Микић, редовни професор, музикологија, 26. јун 2014., Факултет музичке уметности, Универзитет уметности, Београд.</p>
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Валентина Радован Радоман</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава: 28. август 1968, Савски венац, Београд, Србија</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив: Факултет музичке уметности, Универзитет уметности у Београду, музикологија, дипломирани музиколог, магистар музикологије.</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: Датум пријаве теме докторске дисертације 26. 6. 2008. на студијском програму Музикологија Академије уметности Универзитета у Новом Саду. Датум одобрења теме докторске дисертације на седници Сената Универзитета у Новом Саду од 9. 4. 2009.</p> <p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране: Факултет музичке уметности, Универзитет уметности у Београду; <i>Елементи импресионистичког стила у српској музици прве половине 20. века;</i> Ужа научна област: Музикологија; 8. 7. 2006.</p> <p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Ужа научна област – музикологија</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
<p><i>Функције идеологије и политике у музичком модернизму</i></p>

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са знаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Докторска дисертација **ФУНКЦИЈЕ ИДЕОЛОГИЈЕ И ПОЛИТИКЕ У МУЗИЧКОМ МОДЕРНИЗМУ** писана је фонтом Times New Roman, величине слова 12 (подножне напомене: 10), у прореду 1,5 (подножне напомене - проред 1), на ћириличном писму. Укупан број (нумерисаних) страница – 306; Коришћени референтни стил је Чикаго, а текст има и 241 подножну напомену;

Главни текст (стр. 7–234), којем претходе садржај и апстракти на српском и на енглеском језику, обликован је у шест опсежних поглавља:

- **Увод** (стр. 7–57) садржи потпоглавља: Полазишта, предмет, хипотезе, циљеви, метод истраживања (стр. 7–44) и Музика зна о нечему (стр. 45–56). Ауторка у овом делу дисертације, покреће своју расправу о функцијама политике и идеологије упућивањем читаоца на теоријске поставке које су релевантне за њено истраживање. Од самог почетка она ”проговара” језиком своје матичне дисциплине – музикологије, указујући на методе и начине којима ће теоријске поставке других дисциплина омогућити музиколошки говор о идеологији и политици, и којима ће оне бити ”преведене” у музикологију. Ауторка, објашњавајући предмет свог истраживања поред експликације теоријских поставки које су јој важне, постепено у разматрање уводи и терминолошку/концептуалну апаратуру (пре свих Жака Рансијера, те Силвена Лазариса) која генерално може да се назове ”савременом” методом којом се реконцептуализује модернистички поглед на свет (уметности) и која ће бити коришћена у оквиру аналитичко-интерпретативног метода који је основ за потоње студије примера. У потпоглављу ”Музика зна о нечему” ауторка ”пролази”/”прелази” другачији пут који се нужно мора прећи да би се описали, успоставили, конструисали односи између нечега ”изван” музике (као што су то наводно политика и идеологија) и музике модернизма – а то је пут који су описали структуралисти и постструктуралисти, пут којим се тумаче механизми представљања, заступања – репрезентације нечега, у овом случају музиком, пут којим се неминовно мора доћи до разматрања о улози идеологије и политике у формирању индивидуе, (са)знања и значења, те и до преосмишљавања појмовне апаратуре којом се служимо када говоримо о музици како то ауторка предлаже на крају Увода.
- Поглавље **Политике и идеологије у/око уметности** (стр. 57–96) садржи потпоглавља: Шта је политика у контексту дискурса о уметности? (стр. 57–82) и Идеологије и свет музичке уметности (стр. 83–96). Дводелна подела уводног поглавља, као да ”одјекује” у овом поглављу у којем се ”продубљују” поставке првог, односно другог потпоглавља Увода, с тим што их сада ауторка додатно ”уланчава” и њихове везе ојачава објашњавањем веза између политике и идеологије, уметности и музике, на савремени начин трансформишући уобичајена музиколошка сагледавања идеолошких функционализација музике. У ”главним” улогама теоризације Валентине Радоман, сада, када ”сужава” додатно фокус на модернизам јесу поставке претежно француских мислилаца – Рансијера, Бадјуа, Фукоа, Лакана, Алитсера. На крају поглавља, ауторка остварује особене увиде у односе између политика и идеологија и музичког модернизма (стр. 94-95).
- Поглавље **Политички модуси припадања и представљања** (стр. 97–154) састоји се од потпоглавља: Чеге је Дебиси име? (стр. 97–108); Екскурс: Ми и Други (стр. 109–137); Колонизовани Други: Балкан Петра Коњовића и Јосипа Славенског (стр. 138–154). Поглавље отпочиње ”in medias res” из Лазарисовог позива на ”преиспитивање” имена и отуда наслов првог потпоглавља. Такође, наслов читавог поглавља успоставља платформу за извођење свих потоњих – политичке модусе који су ”преведени” из Лазарисове теорије, и објашњени у уводном тексту. Сада се оне ”упарују” са савременим тумачењима националног, налазима постколонијалних студија и контекстуализују у односу на представе империјалне Француске. Налази тог потпоглавља, као и отворено питање политичких модуса припадања, повод су и екскурсу другог потпоглавља које у широким потезима, омогућеним апропријацијом дискурса постколонијалних студија, пролази кроз наслаге музичке историје и коначно припрема завршно потпоглавље посвећено ”нашој” другости -

- специфичној интерпретацији (не само из постколонијалних и студија Балкана, него и нешто другачије интонираних, савременијих социо-географских студија) репрезентативних дела музичког модернизма у Србији, која ће, како ће се испоставити обезбедити чврст основ (пре свега захваљујући увођењу теоријских поставки Едварда Соце) за потоњи, и потом тумачени југословенски контекст и позиције модернистичке музике у њему.
- Поглавље **Политички модус "нултих тачака" друштвене историје** (стр. 155–192) састоји се из потпоглавља: Политички модус места 1948. у Југославији. Претварање капиталистичке, демократске, буржоаске државе у социјалистичку, пролетерску државу – *Песме простора* Љубице Марић (стр. 155–185) и Политички модус места *недесетих година* у америчком капиталистичком режиму; Свет демократских снова и његова катастрофа: *4' 33"* за било који инструмент или комбинацију инструмената Џона Кејџа (стр. 186–192). Пажљивом читаоцу овог узбудљивог штива, већ ће наслови потпоглавља у потпуности предочити њихов садржај. Наиме, у овом поглављу ауторка наново из "друге" перспективе (пре)испитује свој метод – сада из, назовимо га тако – "временског модуса". Као што је већ у овом прегледу истакнуто, модусом имена/места (простора) наговештена је важност друштвене историје – модуса (времена), односно идеолошко-политичких модела/контекста, система који стоје у њиховој основи и који их покрећу. Отуда, разумљиво, ауторка бира два парадигматична, високомодернистичка примера социјалистичког и капиталистичког света – *Песме простора* Љубице Марић и *4' 33"* за било који инструмент или комбинацију инструмената Џона Кејџа, изводећи две узорне, опсежне, убедљиве, провокативне студије случаја.
 - Поглавље **Политички модус тела и његова места** (стр. 193–225) садржи потпоглавља: Тело, душа и биополитика (стр. 193–203); Лудо тело: хистерично тело Жене у Шенберговој опери *Ишчекивање* (стр. 204–214) и Тело испољене жеље: музички језик несвесног у композицији *Секвенца III* Лучана Берија (стр. 215–224). Настављајући метод "огледања" примера из два модернистичка контекста – било да се они конституишу као политички модуси места, било времена – који у сваком случају припадају истом, рансијеровском "естетком режиму" ауторка одлучује да, на крају, проговори лакановско-фукоовским "акцентима", уквиривајући тако, музиколошком анализом теоријске поставке које се тичу позиције субјекта, његове конституције у језику, његовог тела (а и душе) које је разматрала у уводном поглављу. Тако, готово "природно" у њену музиколошку визуру улази радикално модернистичка Шенбергова Жена с почетка 20. столећа, и Бериов "траг" женског који припада другом времену – другачијој позицији модернистичке идеологије и другачијој политичкој и културалној формацији.
 - **Закључна разматрања** (стр. 226–233) особени су осврт на пређени пут – не само "сабирање" закључака његових засебних "етапа"/поглавља, већ квалитативно нови поглед на могућности реализације идеолошки "невиног" говора о односима између политике/идеологије и музике.
 - **Литература** (стр. 234–306) - Списак литературе садржи око 800 јединица (међу којима је и неколицина интернет јединица) изложених абecedним редоследом на српском, хрватском, српско-хрватском, енглеском, француском, руском, италијанском језику.

Кратак садржај:

Увод (стр. 7–57) садржи потпоглавља: Полазишта, предмет, хипотезе, циљеви, методе истраживања/ Платформа, протокол, процедуре истраживања (стр. 7–44) и Музика зна о нечему (стр. 45–56);

Поглавље **Политике и идеологије у/око уметности** (стр. 57–96) садржи потпоглавља: Шта је политика у контексту дискурса о уметности? (стр. 57–82) и Идеологије и свет музичке уметности (стр. 83–96);

Поглавље **Политички модуси припадања и представљања** (стр. 97–154) састоји се од потпоглавља: Чегга је Дебиси име? (стр. 97–108); Екскурс: Ми и Други (стр. 109–137); Колонизовани Други: Балкан Петра Коњовића и Јосипа Славенског (стр. 138–154);

Поглавље **Политички модус ”нултих тачака” друштвене историје (стр. 155–192)** састоји се из потпоглавља: Политички модус места 1948. у Југославији. Претварање капиталистичке, демократске, буржоаске државе у социјалистичку, пролетерску државу – *Песме простора* Љубице Марић (стр. 155–185) и Политички модус места *педесетих година* у америчком капиталистичком режиму; Свет демократских снова и његова катастрофа: *4’ 33” за било који инструмент или комбинацију инструмената* Цона Кејџа (стр. 186–192);

Поглавље **Политички модус тела и његова места (стр. 193–225)** садржи потпоглавља: Тело, душа и биополитика (стр. 193–203); Лудо тело: хистерично тело Жене у Шенберговој опери *Ишчекивање* (стр. 204–214) и Тело исполене жеље: музички језик несвесног у композицији *Секвенца III* Лучана Берија (стр. 215–224);

Закључна разматрања (стр. 226–233);

Литература (стр. 234–306).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација ”Функције политике и идеологије у музичком модернизму” је музиколошки текст. Широки спектар дисциплина чије се методе, теоријске поставке и аналитички апарати укрштају да би био произведен музиколошки рад, ”оцртан” је сложеношћу одабране теме. Наиме, анализирати и тумачити дела музичког модернизма данас је немогуће без детаљног, опсежног и обухватног увида у релевантна истраживања у домену друштвене историје, социологије, студија културе, политичке филозофије, структуралистичких и постструктуралистичких теорија, теорија уметности, постколонијалних студија, историје естетике, и бројних других сродних дисциплина и/или теорија. Свесна овог императива који савремени музиколози, као уосталом и други истраживачи у хуманистици, морају испунити, Валентина Радоман остварује обухватан, оригиналан и далекосежан музиколошки допринос проучавању музичког модернизма.

Пошавши од чињенице да готово да и не постоје музиколошке студије на српском језику које се детаљно баве односима између политике/идеологије и музике (у модернизму) Валентина Радоман поставља циљ да ове односе покуша да расветли и протумачи апропријацијом разнородних теоријских поставки из других дисциплина. Предмет њеног рада су дела музичког модернизма (у његовим ”зрелим” фазама – размеђа 19. и 20. века (импресионизма и експресионизма), те послератној авангарди и експерименталној музици, као и послератног социјалистичкој или умереног модернизма у случају друге Југославије), сагледана, анализирана и интерпретирана из визууре политичких модуса (изведених/”преведених” у музикологију из теорије С. Лазариса) места, времена и тела. Методе којима је извела свој рад јесу теоријска/метатеоријска и аналитичко-интерпретативна.

Наиме, да би остварила свој музиколошки аналитичко-интерпретативни проседе на студијама примера – канонским делима музичког модернизма – она за музикологију мора да (про)изведе појмовно-терминолошку апаратуру којом ће постати могуће говорити о политичким модусима у музици модернизма, односно којима ће потврдити једну од својих полазних претпоставки да ”музика зна о нечему”, или још пре да се музика ”прави као да не зна”, да музика најчешће ”скрива” своју политичност или трагове идеологије. Отуда, структура излагања прати покрет од теоризације ка студијама примера.

На том ”пути”, као важне тачке ослонца, односно пресудни теоријски оријентир испостављају се: Рансијеров ”естетски режим истине” (који је повезан за модернизмом); Лазарисове ”политичке секвенце” и ”политички модуси”; Лаканова ”редефиниција” Фројда повезана с једне стране са Алтисеровим поимањем идеологије (овде значајно место у студији заузимају и словеначки теоретичари, најпре Растко Мочник), односно Фукоовим ”подизањем улога” у комплексу *знање-моћ*. Не препуштајући ништа случају, Валентина Радоман брижљиво паралелно (спро)води теоризацију укрштајући оне аспекте проблематике који су за предмет њеног истраживања релевантни, а то су питања у вези са модернистичким субјектом/индивидуом; модернистичким

друштвима/идеологијама/политичким системима, те естетиком модернизма/модернистичком уметношћу и музиком, да би у потпоглављу другог поглавља ”Музика зна о нечему” показала како је било могуће функционализовати политику и идеологију у модернистичкој музици.

Прешавши те етапе свог истраживања, пронашавши прави језик, исправне начине/модусе за приступ анализи, за ново читање ”старих” дела, Валентина Радоман остварује особени музиколошки допринос у трећем, четвртном и петом поглављу рада, када готово у једном потезу успева да ”раскрсти” са уобичајеним – како за националну, тако и за музикологију уопште – музиколошким компаратистичким проблемима. Као да је нова визура, визура из друштва/политике омогућила музикологији да одбаци терет поређења, заправо терет историцизма, и приступи историзацији (у Холовом смислу речи), односно интерпретацији појава (дела) у контексту дате културалне, у овом случају политичке ситуације. Наравно, јасно је да ауторка политику мисли као ”уређење друштвених односа”, а ако се овоме додају и за ауторку важни Лазарисови налази, као уређење друштвених односа у одређеној политичкој/временској секвенци. Уосталом и сама више пута подсећа да: ”Држава није синоним за политику, као што ни политика није синоним за рад политичких партија.”

На крају, но не и мање значајно, желимо овде да посебно истакнемо како (информативно-образовну) важност обимног списка коришћене литературе, тако пре свега и чињеницу да се ауторка на етички узоран и консеквентно професионалан начин односи према коришћеној литератури. А, имајући у виду обухватност изабране проблематике, као и важност језичке прецизности, поштовања оригиналних издања те неговања писаног језика и приликом превођења навода из стране литературе у дисертацији оваквог типа и усмерења, рекло би се да списак литературе, одиста има значај засебног поглавља.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са ISI листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке или радове који могу заменити овај услов до 01. јануара 2012. године. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

- On Comparative Research in Musicology: Peripheral vs. Central European Musical Culture and the Musicological Comparative Approach in 20th Century, *Novi Zvuk/New Sound*, No 39, (1), 2012, 30–48. ISSN 0354-818X
- Politika identiteta, muzika i govor o muzici u doba globalizacije, *Muzikologija* br. 12, 2012, 63–78. ISSN 1450-9814
- Neskriiveni tragovi označiteljskih praksi posleratnog muzičkog stvaralaštva, u: Miško Šuvaković i saradnici, *Istorija umetnosti u Srbiji, XX vek*, II tom, *Realizmi i modernizmi oko Hladnog rata*, Beograd, Orion Art, 2012. ISBN 978-8683305-74-2
- Orijentalizmi u muzici, u: Miško Šuvaković i saradnici, *Istorija umetnosti u Srbiji, XX vek*, III tom, *Moderna i modernizmi 1878–1941*, Beograd, Orion Art, ISBN 978-86-6389-005-3

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Пошавши, уопштено говорећи, од претпоставке да музикологија као научна дисциплина може/има нешто да каже о политици, идеологији, друштву, односно од претпоставке да као дисциплина чији је предмет истраживања музика, има "право" да разматра односе између политике, идеологије, друштва и музике, Валентина Радоман приступа "рашчаравању" традиционалне музикологије из позиција критичке, или можда чак и "посткритичке" музикологије (утолико што би се критички однос према дисциплини који је овде реализован могао сматрати различитим од сада већ традиционалног критичко-музиколошког). Одабравши за ужи предмет свог истраживања музику модернизма, она указује на "статусе" музике у овом периоду, односно на чињеницу да музикологија бележи односе између политике и музике само у "ексцесним" случајевима. У покушају да те односе интерпретира као заправо увек, а не само у "преступима" присутне, Валентина Радоман остварује сусрет традиционалне музиколошке анализе и различитих теоријских поставки разумевајући политику и идеологију као *моћ*, с тим што је политика схваћена као нешто "секвенцијалне природе" (Лазарис), а идеологија у два модалитета: као "идеологија *уопште*" и као низ "партикуларних идеологија" (Алтисер). Дакле, истраживања у области музикологије, теорије и историје уметности, политичке филозофије (превасходно марксистичке и неомарксистичке провенијенције) омогућавају Валентини Радоман да дође до резултата који ће јој омогућити даље истраживање – особени повратак музичком делу (том важном конституенту модернизма). Тако, модуси политичког, прилагођени музиколошким потребама – а првенствено онај који "сведочи" о скривању доминантне моћи у друштву, а који је чини се најчешћи у случају "нереференцијалне" уметности каква је музика, те последично "негатив" политичког модуса аутономије круцијалног за модернизам – постају резултати истраживања. Њихово даље испитивање кроз примену у анализи, између осталих резултује провокативним и свежим закључцима нпр. о Дебисију и империјалној Француској, или Љубици Марић и социјалистичкој Југославији.

Поред тога, ауторка свесна "историјске секвенце" из које проговара, као и чињенице да ниједан говор није идеолошки "невин", што ће рећи да се догађа из некакве позиције "моћи" (у Фукоовом значењу *моћ-знање*), заправо остварује још један важан резултат/закључак у својој расправи – а то је онај о сопственој, као и позицији и могућностима савремених музиколошких истраживања уопште.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Начин приказа проблематике којој је посвећена докторска дисертација Валентине Радоман, као и тумачење резултата истраживања Комисија оцењује позитивном оценом.

Језик дисертације својим квалитетом, чистотом, прецизношћу, зрелошћу, стилистиком значајно превазилази стандарде, успостављајући нове и особене професионалне критеријуме. Сваки текстуални одељак ове дисертације омогућава особено бартовско "уживање" у тексту. И док се, нивоом и квалитетом расправе обраћа професионалцима специјализованим за савремену музику, дотле ће, уверени смо, лепотом стила, ширином ерудиције и богатством "ванмузичких" референци привући знатно ширу читалачку публику.

Имајући у виду да су основне методе истраживања теоријска и аналитичко-интерпретативна, резултати истраживања су продукт теоризације, метатеоризације, те тумачења/интерпретације како теоријских поставки из подручја политичке филозофије, филозофије, естетике, историје, теорије уметности, психологије/психоанализе, социологије, студија културе (постколонијалних студија, социо-географије), тако и резултата добијених музиколошким анализом одабраних музичких примера.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним

<p>образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:</p>
<p>1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме? Дисертација је написана у складу са прихваћеним образложењем теме.</p>
<p>2. Да ли дисертација садржи све битне елементе? Дисертација садржи све битне елементе.</p>
<p>3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци</p> <p>Докторска дисертација "Функције политике и идеологије у музичком модернизму" оригинално је научно дело које својом одабраном проблематиком и начином њене обраде припада ужој научној области музикологије. Управо се у тој ужој научној области најпре може препознати оригиналност доприноса дисертације Валентине Радоман.</p> <p>Наиме, дисертација Валентине Радоман прва је музиколошка дисертација на српском језику у потпуности посвећена изучавању односа између музике и идеологије/политике уопште. Својим посебним усмерењем на музичко стваралаштво модернизма, када се има у виду значај овог културног модела за савремену музиколошку науку, те наравно и за савремену музику и уметност уопште, дисертација Валентине Радоман испоставља се као оригинални модел за будућа истраживања односа између музике и политике, како она историјски позиционирана, тако и она која нам омогућавају разумевање науке којом се бави(мо) – дакле будуће говоре музикологије о себи самој.</p> <p>Уз то, приступом који је за своју дисертацију одабрала Валентина Радоман је на оригиналан начин "раскрстила" са разграничењима на националну и општу историју музике, или пре са компаративним методом који је мање или више присутан/видљив у музикологији на српском језику. Поступак којим је изведено "превођење" актуелних теоријских поставки из теорије и историје уметности, такође је иновативан, будући да је "компаратистика" и у овом аспекту особени музиколошки "баласт". Пошавши од, за студије културе, савремену теорију уметности и политичку теорију "обавезних" преиспитивања "општих места", њихових преименовања, па самим тим и особених "превода", Валентина Радоман је (про)извела појмовно-терминолошку музиколошку апаратуру која није ексклузивна, која дакле, може да се користи и у будућим музиколошким истраживањима. Из овога је потекао и особени допринос дисертације који почива на новим и смелим читањима "општих места", преиспитивањима канонских дела модернистичке музике, њиховом "постављању" у свет уметности/музике на оригиналан начин.</p>
<p>4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања: Дисертација нема недостатака</p>
<p>X ПРЕДЛОГ:</p>
<p>На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:</p>
<p>- да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана.</p>

НАВЕСТИ ИМЕ И ЗВАЊЕ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ
ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

др Ира Проданов Крајишник, ванр. проф. (члан)

др Маријана Кокановић Марковић, доцент (члан)

др Весна Микић, ред. проф. (ментор)

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.